บทที่ 6
สรุปผลการทดลอง

สภาพที่เหมาะสมเพื่อทำลายพิมพ์ดีเอ็นเอของกระเจียว ได้แก่ วิธีการสกัดดีเอ็นเอ ปริมาณดีเอ็นเอเริ่มต้นในการตัดดีเอ็นเอ ระยะเวลาในการต่อ adapter และ การเจือจางดีเอ็นเอต่อปฏิกิริยา PCR ให้ลักษณะแถบดีเอ็นเอที่ไม่แตกต่างกัน ดังนั้น วิธีการสกัดดีเอ็นเอจึงเลือกใช้ด้วยวิธีดัดแปลงจากวิธีของ Doyle & Doyle (อุไรวรรณ, 2540) ปริมาณดีเอ็นเอเริ่มต้น 250 นาโนกรัม ระยะเวลาในการต่อ adapter 2 ชั่วโมง และ เจือจางดีเอ็นเอที่อัตรา 1:50

การคัดเลือกไพรเมอร์จาก 64 คู่ มีไพรเมอร์ที่สามารถเพิ่มปริมาณดีเอ็นเอบัวชั้นได้ 46 คู่ เมื่อเลือกใช้ไพรเมอร์ที่ทำปฏิกิริยาได้ดี ให้แถบดีเอ็นเอจำนวนมาก และ คมชัด จำนวน 5 คู่ พบว่า เมื่อใช้ไพรเมอร์คู่ E-AAC/ M-CAC และ คู่ E-ACC/ M-CTC กับกลุ่มลักษณะสีกลีบใบประดับให้จำนวนแถบ 318 และ 280 แถบ ตามลำดับ เมื่อใช้ไพรเมอร์คู่ E-AAC/ M-CAT, คู่ E-AGC/ M-CAT และ คู่ E-AGC/ M-CAG กับกลุ่มลักษณะสีก้านช่อดอกให้จำนวนแถบ 20, 44 และ 165 แถบตามลำดับ เมื่อใช้ไพรเมอร์คู่ E-AGC/ M-CAT และ คู่ E-AGC/ M-CAG กับกลุ่มลักษณะกลีบใบประดับส่วนบนให้จำนวนแถบ 114 และ 185 แถบตามลำดับ

การศึกษาความสัมพันธ์ทางพันธุกรรมของบัวชั้น พบว่า เมื่อพิจารณาร่วมกันระหว่าง dendrogram แสดงความสัมพันธ์ และ ลักษณะทางสัณฐานวิทยาทั้ง 3 ที่เลือกศึกษา ยังไม่สามารถจำแนกบัวชั้นออกได้ตามลักษณะที่กำหนด จึงนำลักษณะทางสัณฐานวิทยาอีก 4 ลักษณะมาวิเคราะห์ร่วมกัน และ พบว่ากลุ่มที่จำแนกได้จาก dendrogram มีลักษณะร่วมภายในกลุ่ม หรือลักษณะเฉพาะที่ต่างไปจากกลุ่มอื่น